

SLADKÝ ŽIVOT

A man in a black tuxedo and a woman in a light-colored, sleeveless dress are embracing closely. The woman has blonde hair styled in an updo. They are standing in front of a wooden pillar. In the background, other people in formal wear are visible, and there are blue and purple stage lights.

Dani Collinsová
Diamanty
ji prozradily

DANI COLLINSOVÁ

DIAMANTY
JI PROZRADILY

PŘEKLAD

KRISTÝNA VÍTKOVÁ

Milá čtenářko,

*Srpem seče stébla sluncem spálená,
sady sladce snící sklizeň slibují.
Sošné smrky stráně střeží,
skaliny smáčejí stružky stříbrné.
Sýkory skotačí, skřivani stoupají,
sarančata suchou symfonií skřípou.*

*Srpnových samot smutné sny
se se soumrakem snášejí,
se strništěm stíny stromů splývají,
staré stodoly slámu skrývají.*

*Snopy senné srovnaně stojí,
semena sýpky spolykaly,
sedláci spokojeni sklizeň sledují.*

*Slábnoucí slunce sklouzává
skrz světlé stráně,
samota slyší skřivánčí serenádu.
Se snem srpna srdce setrvává...*

Se snem srpna srdce setrvává...

*To je vlastně takové pěkné memento na všechny
letní lásky – neboť srpnem končí meteorologické léto.
Tak vzpomínejte!*

*S láskou
Váš Harlequin*

Dani Collinsová

DIAMANTY JI PROZRADILY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Her Billion-Dollar Bump

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2024

Překlad:
Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2024 by Dani Collins
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2959-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2960-2 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2961-9 (PDF)

PROLOG

Když Felicity Corningová zvedla koš na odpadky, upoutal její pozornost odlesk zlatého písma na ebenově černém papíru.

*Zveme vás
na prestižní londýnský galavečer
na podporu umění*

Benefiční večer se měl konat za dva týdny v prestižní umělecké galerii v Chelsea.

Tohle je způsob, zašeptal ďábelský hlásek na jejím rameni. Ten hlas byl jako obvykle úplně mimo. Pořád jí našeptával, aby to *nevzdávala... a našla cestu*.

Jenže vzhledem k množství klacků, které jí vesmír do té cesty házel, byla připravená hodit veškeré ambice v oblasti módního návrhářství za hlavu. Ve dvaceti čtyřech letech a po dvaceti čtyřech měsících klepání na dveře módních domů, které zůstávaly pevně zavřené, začínala být skleslá.

Chápala, že s nedokončeným vzděláním, spoustou skic a jen několika spíchnutými návrhy ji nepovažují za vhodnou kandidátku ani na neplacenou stáž. Návrháři potřebovali vidět větší odhodlání k řemeslu. Felicity nedokázala potlačit pocit, že svoji šanci dávno zmeškala.

Kdybys jim mohla ukázat, co dokážeš, naléhal hlas. *Možná by tě někdo konečně bral vážně.*

„Ne,“ řekla nahlas.

Risikovat současné zaměstnání nebylo správné řešení. Úklid sice není nejatraktivnější práce na světě, ale agentura obsluhovala bohaté klienty, a proto ji přijala. Často uklízela návrhy nebo oblečení od předních návrhářů. Kromě občasné apokalypsy po večírcích to byla jednoduchá fyzická činnost, která nevyžadovala větší intelektuální úsilí. Plat pokrýval její výdaje. Více či méně. Život v Londýně byl neskutečně drahý.

Ale jako většina umělců žila velmi skromně. Nevadilo jí, že si nemůže dovolit latté nebo streamovací služby, protože tak mohla utratit přebývajících peníze za metráž hedvábí a luxusní doplňky. Budování portfolia bylo její vášní. A jedinou zábavou, kterou potřebovala.

Její život však sklouzl do stále stejných kolejí. Každý den byl dřina, která ji uvěznila hlouběji na místě, kde se jí nelíbilo. Uvažovala o tom, že začne znovu studovat. Babička ji po střední škole přesvědčila, že praktické vzdělání v obchodní sféře je ta správná volba, ale pak stejně přešla k výtvarnému umění. Později se však rozhodla studium ukončit, aby se o ni mohla na sklonku života starat.

Návrat do školy by znamenal začarovaný kruh, protože s prací by stejně neměla čas na šití. Navíc většina módních domů vyžadovala magisterský titul. Trvalo by dlouhé roky, než by se v očích předních návrhářů stala aspoň vzdáleně „kvalifikovanou“.

S frustrovaným povzdechem odnesla odpadkový koš do komory, ale ještě ho nevysypala do pytle. Nejdřív z něj vytáhla pozvánku a položila ji na polici s úklidovými prostředky.

Nebrala si ji, ujišťovala svéjející se svědomí. Jen ji prostě nechtěla vyhodit.

Možná ji majitelka tohoto čtyřpokojového řadového domu – světově známá supermodelka – vyhodila

prostě jen omylem. Nedávno dostala roli ve filmu a odjela mimo město. A proto se jí nejspíš zbavila, navzdory poznámce na zadní straně.

Delia Chevronová s doprovodem. Na pozvání studia Brightest Star.

Nejspíš jí zaplatili lístek. Musí to být příjemné, když jste tak bohatí, že si můžete dovolit vyhodit večeři v hodnotě několika set liber. Taková škoda. Vlastně spíš zločin, když mnoho dobrých lidí po celém světě trpí hladem.

Lidí jako ty, zašeptal hlas.

„Zmlkni,“ zasyčela.

A po odchodu se přesvědčovala, že bude tu pozvánku brát jako inspiraci. Jednou ji pozvou na podobnou akci – nebo tam někdo aspoň vynese její šaty, pomyslela si ironicky.

Jenže Felicity se moc dobře znala. Věděla, že to riziko podstoupí, přestože by se mohlo strašně zvrtnout.

Na druhou stranu by jí to mohlo změnit život.

Jak se nakonec ukázalo, stalo se obojí.

PRVNÍ KAPITOLA

Sainta Montgomeryho by uvedli po červeném koberci s doprovodem i bez něj, ale dnes večer dorazil sám, a tak zvolil nenápadný boční vchod, ke kterému byl přesto hnán jako dobytek na porážku kolem o poznání kratší řady fotografů.

„Sainte! Mluvíš ještě s Julií? Co se stalo?“

Měl si přivést doprovod. Nová tvář by upoutala pozornost a změnila příběh. Bůh ví, že tenhle ho unavoval.

V minulosti byly jeho vztahy neformální a příjemné a končily bez konfliktů. Pokud byl dotázán na konkrétní rozchod, pak vždycky tvrdil, že šlo o „umělecké rozdíly“ nebo jim poskytl jiné vtipné vysvětlení.

Julia byla pěkný dáreček. Ale spíš danajský, jak se ukázalo.

Přistihl ji, jak se pokouší dostat do jeho notebooku. Tvrdila, že jen žárlí a podezřívá ho z nevěry. Ujistil ji, že je majetnický typ, zejména pokud šlo o jeho patentovaný software.

Nepřekvapilo ho, že měla zištný motiv, když s ním spala. Většina lidí jednala ve vlastním zájmu, a to včetně něj, ale tahle zkušenost přesto otrásla jeho již otupělým pohledem na své blízké.

Na začátku jejich vztahu ji bral takovou, jaká byla, a věřil, že od něj nechce nic jiného než společnost bohatého muže. Byla dcerou slavného amerického

sportovního komentátora a měla zdědit miliony dolarů. Nedávno se rozešla s úspěšným sportovcem a tvrdila mu, že není připravená na další vážný vztah. Chtěla se „někdy“ vdát a mít děti, ale ne dnes. Bez problémů zapadla do jeho společenského kruhu magnátů a celebrit. Flirtovala a okouzlovala, kamkoli přišla.

Zdála se být pro Santa, který vždycky sliboval ženám pouze monogamii, rovnocennou partnerkou. Možná proto přestal být tak ostrážitý a netušil, že je závislá na hazardu. Ani to, že se pokusí o průmyslovou špionáž, aby splatila svoje dluhy.

Mohla ho stát miliardy liber, kdyby ho bezpečnostní software neupozornil na její pokus o naklonování disku. Byl shovívavý a nevznesl proti ní obvinění. Pouze ji vyloučil ze svého života a nabídl, že jí zaplatí léčení.

Julie to rozmrzele odmítla a pak se objevila v každém zatraceném televizní pořadu a doslova prodávala příběh, že *on* ublížil *jí*.

Ty zprávy dávno nebyly aktuální a Saint byl víc než připravený přepnout kanál.

„Prosím, pokračujte tudy.“ Uvaděč mávl na hosta před ním a poslal ho do pekla u vstupních dveří.

Zasáhla ho vlna nečekané touhy, když ho uchvátil přelud v modrém.

Kdo to byl? Nebyla to nejkrásnější žena, jakou kdy viděl. Spíš upoutala jeho pozornost svým neokázalým a nenápadným způsobem. Většina dam přišla oblečená tak, aby konkurovala hlubokým výstřihům, čelenkám a pláštíům z pštrosího peří. Tahle žena byla decentně nalíčená a hnědé vlasy jí spadaly v jemných vlnách přes rameno. Místo diamantů v hodnotě menšího města zvolila zlaté kruhové náušnice a tenký řetízek s medailonem. Oblékla si jednoduché šaty se zavazováním za krkem, které těsně obepínaly hrudník. Sukně jí padala jako opona přes oblé boky až na zem.

Vrátil se pohledem k dmoucím ňadrům, která těžce a uvolněně spočívala v nařaseném dekoltu z hedvábí. Klidně by vsadil svůj život, že nemá podprsenku. Pod látkou se jí nepatrně rýsovaly bradavky. Když si odhrnula vlasy z tváře, jedna z těch oblin se zavlnila.

Ztěžka polkl. Saint byl muž se zdravým sexuálním apetitem, ale málokdy pociťoval potřebu. Ne takovou. Ne jako tenhle okamžitý a intenzivní hlad.

Její neklid byl doslova hmatatelný, když se nuceně usmála a pohlédla na skupinu fotografů. Ignorovali ji a věnovali se nově příchozím na konci řady.

Tak počkat. Hledala únikovou cestu? Sevřela rty a popošla dál.

„Andítku,“ vyhrkl a přistoupil k ní. „Jsem rád, že ses rozhodla přijít.“ Nadzvedl loket v pozvání a uvědomoval si, že na ně míří hledáčky všech fotoaparátů.

„Cože?“ Upřela na něj jantarové oči a zasáhla ho silou sklenky té nejlepší whisky, což ho ještě víc nažhavilo. Cítil, jak se mu teplo rozlévá do všech končetin. A to včetně klína. Bylo to vzrušující. Nebezpečné, ale vzrušující.

„Zadržte.“ Uvaděč zareagoval na Saintův pokus se mu vyhnout a pak vykoktal: „Omlouvám se, pane Montgomery. Prosím, račte dál.“

„Blokujeme vchod,“ zamumlal a položil svojí nové partnerce ruku za záda, zatímco je prováděl hlučnou vstupní halou ke klidnému koutku v galerii.

Fascinovaně si prohlížela volně stojící sochy a abstraktní olejomalby obklopující stoly porůznu rozmístěné v labyrintu výstavních sálů. Směsice prominentních hostů se tísnila na okrajích místností. Nad nimi se na neviditelných lankách vznášely květiny z papíru a připomínaly obrácenou louku.

Její okouzlení bylo roztomilé a růžové rty zvednuté v úsměvu téměř neodolatelné.

„Taky se na mě vykašlala,“ prohodil, aby nějak začal konverzaci a pokynul číšníkovi, aby přinesl šampaňské.

„To si děláte legraci.“ Sklopila široce otevřené oči a přijala sklenku, kterou jí podával.

„Jen se z toho pokouším vykroutit,“ přiznal. Nikdo by ho nikdy nenechal čekat. „Rozešel jsem se s přítelkyní už před dvěma týdny.“

„To je mi líto.“ Zněla upřímně, což bylo taky roztomilé.

„Je to tak lepší. A ty? Kdo měl tak špatný vkus, že tě nechal na ocet?“

„Mám se z toho taky pokusit vykroutit?“ Zvedla bradu a šibalsky se usmála. „Vlastně jsem věděla, že můj... ehm... doprovod nedorazí. Přesto jsem přišla v naději, že mě pustí dovnitř, což se nestalo. Takže jste mi pomohl vkrást se na večírek.“ Nakrčila nos.

„Už jsem provedl horší věci.“

Chtěla něco říct, ale pak se zarazila a kousla se do rtu.

„Co? To jsi o mně slyšela?“ Nebylo to žádné překvapení. Svoje mládí promarnil se ženami, vínem a zpěvem. Dnes byl mnohem opatrnější, ale pověst playboye mu zůstala. Měla svoje výhody, takže se moc nebránil.

„Možná.“ Zachvěly se jí řasy, když sklouzla pohledem přes nevycpaná ramena jeho saka až k zapnutým knoflíkům.

Využil příležitosti a znovu si prohlédl její postavu ve tvaru přesýpacích hodin. A v duchu jí dal solidní desítku. Odtrhl se od ní včas, aby si všiml, jak si přejela špičkou jazyka po rtech.

Ten spodní měla pěkně plný a ten horní tenčí se dvěma ostrými vrcholy uprostřed a zvednutými koutky, které budily dojem, že skrývá nějaké zábavné tajemství.

Sakra, chtěl ji políbit. Hned. Teď.

Jenže když zvedla oči, zahlédl v nich ostražitost. Tázavě nakrčila obočí.

„Vážně jste Saint Montgomery?“

„Ano.“ Líbil se mu ten tón, jakým to vyslovila. Neměla tu snobskou výslovnost, kterou by ho nabádala, aby dostál svému jménu. Její intonace v sobě skrývala lítostivou skepsi, jako by věděla, že má ke svatému muži na míle daleko.

„Tak proč se mnou mluvíte?“

Její přímočarost mu imponovala. „To myslíš vážně? Připadáš mi atraktivní.“

Začala se dusit šampaňským. „Ne.“ Naklonila hlavu a podezíravě si ho prohlédla. „V nejlepším případě se snažíte překonat nedávný rozchod.“

Ušklíbl se. „Obojí může být pravda, ne? Přitahuješ mě, ale taky mi vyhovovalo dát fotografům čerstvé maso k přežvýkání. Teď se venku ptají, s kým jsem to sakra přišel.“

Polekaně vytřeštila oči.

„Proč tě to trápí? *S kým* jsem přišel?“

„Raději bych si to nechala pro sebe.“ Rozhlédla se kolem a nevěřícně zavrtěla hlavou. „Svojí přítomností jsem o sobě vytvořila falešný obraz a měla bych odejít, dokud je čas. Díky, že jste mě dostal dovnitř, ale radši už půjdu.“

„Proč?“ Natáhl ruku, protože se jí potřeboval znovu dotknout, i kdyby to mělo být jen letmo na lokti. A přitom sledoval, jak se jí pod tenkým hedvábím rýsují bradavky. „Kdo byl tvůj doprovod? A proč jsi přišla, když jsi tušila, že tě nepustí dovnitř?“

„Vážně se za to stydím.“ Tváře jí zružověly a oči zajiskřily pobavením, které bylo spíš na vlastní účet. „Pokud zůstanu, pak napáchám víc škody než užitku, takže... Ráda jsem vás poznala, ale musím jít. I když mě mrzí, že odcházím z večere za sto liber.“

Vážně byla v tomhle okruhu lidí nová. „Spíš za pětadvacet tisíc.“

„Cože? Za tuhle sochu?“ Zastavila se, aby odložila nedopitou sklenku šampaňského na stolek.

„Ne, za dnešní večeri.“

„Místo u stolu stálo dvacet pět tisíc liber?“ vykřikla a trhla sklenkou, čímž si potřásla rukou šampaňským. Přidala vulgární nadávku, kterou by rád slyšel přímo do ucha v posteli.

Nabídl jí kapesník, aniž by se zmínil, že rezervoval stůl pro pět svých londýnských manažerů i s manželkami.

„Rozhodně odcházím,“ vyhrkla, když mu ho vrátila.

„Ne před půlnocí, Popelko,“ naléhal a znovu ji pohladil po holé paži. Líbilo se mu, jak rychle jí z toho doteku naskočila husí kůže. Ukázal bradou k oblouku vedoucímu do dalšího výstavního sálu. „Musím obejít hosty. Zůstaň a bav mě.“

Zvážněla. „Nevadí mi dělat si ze sebe legraci, ale nechci se stát zábavou pro ostatní.“

Zamračil se. „Proč by se něco takového mělo stát?“

„Oba víme, že sem nepatřím,“ řekla vyčítavě. „Proč bys mě jinak chtěl po mém boku? Sociální úzkost?“

„Tvůj smysl pro humor mi přijde jako vítaná rovnováha k lidem, kteří se berou příliš vážně.“

„Nejspíš by bylo vážně zábavné je poznat, ale radši to vynechám.“ Podala sklenku kolemjdoucímu číšníkovi.

Saintovi se sevřel hrudník. Chtěl ji chytit, jako by padala z útesu a vzdalovala se mu.

„Saint Montgomery. Muž, kterého zrovna potřebuju.“ Na rameni mu přistála ženská ruka. Byla to manželka muže, kterého někde z nějakého důvodu kdysi potkal. Kaštanové vlasy měla vyčesané a oblékla si odvážnou haute-couture róbu, jež zvýrazňovala

její dekolt, v němž se houpal rubín velikosti svátečního krocana. „Plánuju večírek k zatmění. Potřebuju váš chytrý mozek, aby vypočítal ideální čas a místo. Zdravím. Vy nejste Julie.“

Jeho tajemná žena ztuhla jako laň v záři reflektorů, ale pak nasadila oslnivý úsměv. Zasáhl ho jako sluneční paprsek, přestože byl určený někomu jinému.

„Máte pravdu. Jsem Fliss. Bohužel jste letošní úplné zatmění zmeškala. Další proběhne za čtrnáct měsíců a bude dobře viditelné z Islandu, Portugalska a Španělska. Zónu lze snadno najít na internetu. Vyhledala bych vám ji, ale právě odcházím, takže... Dobrou noc.“ Zamávala na rozloučenou i Saintovi.

„Nebud' hloupá, Fliss. Nemůžu tě nechat, abys šla sama domů.“ Jak okouzlující a rozverně jméno. Perfektně se k ní hodilo. „Omluvte nás.“

Saint se na druhou ženu pohrdavě usmál a odvedl Fliss skrz dav lidí, kteří stále proudili dovnitř.

„Nemusíte odcházet. Přijdete o večeri, která stála jen zlomek toho, co jste za ni zaplatil.“ Fliss protočila oči, když konečně vyšli ze dveří do soumraku.

Ovanul ji chladný jarní vánek, načechral sukni a tančil v jejích rozpuštěných vlasech.

„Taky o ni přijdeš. Budeme se muset někde zastavit, abychom se najedli.“ Poslal zprávu svému řidiči.

„To byl sarkasmus. Já...“

„Sainte! Kdo je tvůj doprovod?“ Fotograf čekající u obrubníku začal zběsile mačkat spoušť a přilákal další, aby je zasypali sprškou záblesků.

Fliss se na Santa zděšeně podívala.

„Ignoruj je.“ Kývl bradou na svého bodyguarda v černé košili a se zlatou náušnicí. Ten okamžitě rozpažil a fotografie odstrčil.

„Hej! Jak se jmenuješ? Jak dlouho chodíš se Saintem?“

Teď měla v očích hrůzu.

„Támhle je moje auto.“ Řidič přijížděl z druhé strany než ostatní hosté, ale ulice byla stejně ucpaná dopravou.

Chytil ji za ruku a proklouzl mezi dvěma limuzínami, ze kterých zrovna vystupovali pasažéři, a otevřel jí dveře svého vozu přímo uprostřed silnice. Pomohl jí zvednout šaty a nastoupit, než oběhl auto na druhou stranu.

„Co se bude dít dál?“ zeptala se a otočila, aby se mohla podívat zadním oknem na chaos před galerií.

„Hlavně nemusím strávit další tři hodiny rozhovorem o astrologii. Díky.“

Mrkla na něj a pohodlně se usadila. „A já se zrovna chtěla zeptat na vaše znamení.“

„Jsem Štír,“ odpověděl. „Pamatuju si to jen proto, že to podle někoho vysvětluje moji pichlavou povahu.“

„To vidím.“ Věnovala mu pronikavý pohled. „Odvažný až do morku kostí. Vášnivý. Rád velí. Věděl jste, že Štíři tajně věří v astrologii?“

„To není pravda.“

„No, kdyby to přiznali, nebylo by to tajemství, ne?“ Pobaveně zvedla koutky.

„Budu litovat, že jsem tě potkal, že?“ Rozhodně toho nelitoval, protože se po velmi dlouhé době královsky bavil.

„Nebojte se. Naše známost bude velmi krátká.“ Natáhla krk a podívala se kolem řidiče na hustý provoz na silnici. „Až mě odsud dostanete, navěky zmizím v propadlišti dějin.“

„Tak to si budeme muset co nejvíc užít. Že, Fliss?“